waid käskis temma peälikkutteſt monned ennese jure tulla, kellega ſedda keik woiks wälja räkkitama mis ſelle asja pärraſt tarwis olli. Kui need tullid, ollid nemmad wiis päwad temma jures leris, ja ſe ſelletati keik nenda ärra, kuida ſe piddi ollema. Senniks läkkitas meie Weldmarsal Kraaw Rumantſow Turkidele monned mona wankrid leritſe et nemmad ſüa ſaid, ſeſt neil ei olnud ennam ühtegit. Agga ſepärraſt et ilma Turkide Wallitſeja teädmatta ühtegi kindel rahho ei woind tehtama, piddi ſuur Witſiir Konſtantinopoli linna läkkitama omma Keisrile ſedda teädà andma. Se käſk, kedda ſiinna läkkitati, piddi meie üllema Kinrali käest pasporti wõtma ſeſt et ta muido Kinrali Kamenskoi wäe jurest ei woind läbbi peästa. Ühhekſateiſtkümnemal päwal leikuſſe-kuul ſai ſe käſk ſinna, ja ſedda wiſt

wiſi olli Witſiir omma ſure Herrale kirjotanud: Selle wähhe rahwaga, mis mul weel üle on, ollen ma mo leris wennelasteſt ümberpiratud, ja kinnipandud et ma ei peäſe ennam nende käest ärra. Peälegi ei olle meil ennam moon ühtegi, ei lõõd, ei püſſi rohhi, egga muud mis ſõa tarwis prugitakſe. Nemmad keelwad keik mo jure tullemaſt, ja nenda ma ollen hopis mahhajäetud. Ma pean omma ſoldatidega üksi ſeſt ellama, mis waenlaſed armo poleſt mulle läkkitawad. Mo ello ja keik, mis meil on, on nüüd meie ärrawoitja käes. Sepärraſt ep olle ma mitte tohtnud neilt agga wahhe ja ſeiſo aega palluda, waid hädda on mind käſknud rahho pärraſt palluda, ja keik nende holeks jätta kuidawiſi nende mele pärraſt olli mulle ſedda anda. Mo kohhus on ſellepärraſt mo aulisſe ſure Wallitſejale ja neile kes

teie